

ŠENTRUPERTSKE 2010 FAROVŠKE POČITNICE

www.donbosko.si/sentrupert
www.oratorij.net/sentrupert

10 let je minilo, odkar se dogodki poletnih župnijskih programov redno odražajo v priložnostnem časopisu. Tradicija veleva, da tudi letos ni nič drugače. Pa vendarle smo doživeli veliko novega.

Zvrstili so se oratorij, Uskovnica, Ankarani, uveljavlja se skupno druženje animatorjev salezijanskih župnij, pa še kakšen dan in skupnica se najde za skok v hribe ... Ponosni smo lahko, da smo ena redkih primerljivih župnij na širšem področju, kjer imamo res pestro dogajanje v počitniškem času in lahko vsak najde nekaj za sprostitev telesa in duha.

Začetek poletja nas je še posebej zaznamoval. Slovenski evhariistični kongres in beatifikacija Alojzija Grozdetta sta postala nevidni temelj šentrupertske farovške počitnice. Vsaki župniji pač ni dano, da bi ob tako bogati beri duhovnih poklicev iz svoje zemlje dogojila tudi blaženega! Seveda to ni zasluga le naše župnije, temveč vse slovenske Cerkve, a lahko smo ponosni, da smo blaženega Lojzeta na našem pokopališču »otipali in videli«. Gotovo prosi pri Bogu tudi za našo faro.

Dragi Šentrupertčani! Na oratoriju so otroci spoznali čas malo drugače. Čas, ki ga lahko ukradejo; čas, ki ga lahko zmanjka; čas, ki je blagoslovljen. In slednji čas se je odvijal tudi v teh desetih letih. Ne najdem svojih besed, zato si za zahvalo sposojam besede Bilba Bisagina iz Tolkienovega Gospodarja prstanov: 10 let je prekratko življenje med tako čudovitimi ljudmi. Polovico vas ne poznam, kot bi si želel, polovico pa vas imam rad manj, kot si zaslužite.

Marko Suhi

10 let

Pazi, čas!

1. zgodba: TOPEL SPREJEM

Momo pride v mesto in se naseli v amfiteatru. Njeni prijatelji jo sprejmejo in pogostijo. Tudi Momo sprejme svoje nove prijatelje – svoje sprejemanje pokaže predvsem s poslušanjem, zvedavostjo, odprtostjo srca in rahlim strahom pred novimi odnosi.

2. zgodba: IGRAČA BREZ IGRE

Žana, Nika in Momo se igrajo z žogo. Tilen se noče več igrati z njimi, saj so ga Sivi gospodje prepričali, da je igra z avtomobilčkom veliko boljša in imenitnejša od igre s prijatelji. Prijatelji so večkrat dolgočasni, avtomobilček pa je ves čas samo za njega. Po naročilu Sivih gospodov ga ne sme deliti z drugimi.

3. zgodba: RAČUN ZA NAGLICO

Posebna oseba oratorijske zgodbe je cestni pometač Pepi. Čeprav je cestni pometač, je zelo zadovoljen s svojim delom in mu nič ne manjka. Zanj veljajo besede Martina Lutra Kinga: »Če vam je namenjeno, da ste cestni pometač, pometajte tako, ko je Raffaello slikal,

Michelangelo kiparil, Shakespeare pesnil in Beethoven skladal. Pometajte tako dobro, da se bosta nebo in zemlja čudila: tukaj je pa živel velik cestni pometač.«

4. zgodba: BESEDA, OBEŠENA NA VELIKI ZVON

Sivi gospodje organizirajo veliko medijsko akcijo, v kateri vabijo na medijski dogodek leta: Nastop »mega« zvezdnice Nike! Momo skuša biti glasnejša od Sivih gospodov. Izdela preproste plakate in jih lepi po mestu, da bi ljudi prepričala o prevari Sivih gospodov. Skoraj bi ji uspelo.

5. zgodba: V KRALJESTVU ČASA

Momo pride v kraljestvo časa, kjer sreča upravitelja časa – Mojstra urnika. Ta ji razloži velik pomen nedelje.

6. zgodba: NERJAVEČA ZAKLADNICA ČASA

Momo premaga Sive gospode in svoje prijatelje reši suženjstva naglice. Prijateljem pove, da je bila v Kraljestvu časa pri Mojstru Urniku. Predstavi jim lepoto, ki vlada v Kraljestvu časa. Opozori jih, da naše življenje tukaj ni vse, ampak je naša pot usmerjena v Kraljestvo časa. Zato moramo biti pozorni na čas, kako ga porabljamo, da bomo uspeli priti v Kraljestvo časa.

☞ *Tudi vi bodite pripravljeni, kajti ob uri, ko ne pričakujete, bo prišel Sin človekov. Lk 12,40*

Sivi gospodje so ljudi ujeli v veliko prevaro. Prepričali so jih, da so nekatere stvari izguba časa: npr. pogovor s prijatelji, obisk starejših, igra. Prepričali so jih tudi, naj delajo več in hitreje, da bodo v življenju uspeli, prišli do denarja in postali slavni. A ljudem kljub hitenju ni uspelo priti do lepšega življenja. Zgodilo se je samo to, da so zaradi dela nenehno hiteli in imeli v resnici manj časa ter živeli slabše.

Sivi gospodje so prepričevali: »Vse je treba narediti čim prej.« Pravilno pa je razmišljanje: »Vse ob svojem času.« V življenju je čas za vse stvari, ljudi in opravila.

Naslov oratorija »Pazi, čas!« govori prav to: »Bodi pozoren na čas, da ga ne boš preveč zapravil samo za ene stvari, da ga ne bi po naključju zapravil za nevredne dejavnosti, da ga boš namenil vsakemu in vsaki stvari, kolikor mu ga moraš nameniti.«

»Pazi, čas!« bi lahko svetopisemsko razumeli s priliko o budnem služabniku, ki pazi, katero uro pride njegov gospodar, da mu odpre (prim. Lk 12,35-40). Kdor ljubi, ima odprte oči in pazi, kje bo srečal Jezusa: v bližnjem, v delu, v sprostitvi, v znamenjih časa (medijih), v nedelji, v misli na večnost.

Oratorijska kronika

1. dan oratorija | 28. 6. 2010 | Že nekaj dni pred današnjim jutrom je bilo okoli župnišča zelo živahno. A vsa scena in oder ter klopi so le zunanji izraz, da se bo dogajalo nekaj velikega. In ko so zjutraj začeli prihajati animatorji, nato pa še otroci, smo že vedeli, da se začne letošnji oratorij. Zgodba pripoveduje o deklici Momo, ki je prišla med nas, tukaj spoznala prijatelje in sedaj gremo vsi skupaj novim dogodivščinam naproti ...

Zbralo se nas je res veliko. Že animatorjev, ki bodo vodili skupine, delavnice, kateheze in še marsikaj, je za dva ducata in pol, otrok pa smo danes našteali natančno okoli 84. Lahko se pohvalimo, da to niso le naši krajanji, saj nekateri prihajajo iz sosednjih župnij in krajev, celo do obale sega naša naveza. Pa tudi to še ni dovolj, saj imamo tudi udeleženca iz Barcelone! Pa naj še kdo reče, da je ta svet velik! Šentrupertski oratorij je velik!

2. dan oratorija | 29. 6. 2010 | V polnem zamahu se je začel sončen in vroč prazničen dan. Najprej smo se spomnili godovnjakov, saj danes godujeta sv. Peter in Pavel. Že utečena gledališka skupina *Bul'DNeVeste* nam je zaigrala nov

del zgodbe o deklici Momo, kako se igra s svojimi prijatelji, a ji vedno bolj nagajajo tajni agentje, ki kradejo čas.

Ker pa smo pred kratkim dobili novega slovenskega blaženega in imamo v Šentrupertu to čast, da je Lojze Grozde pokopan le nekaj deset metrov stran od oratorija, bi bil res greh, če se ga ne bi spomnili. Tako smo v času molitve po katehezi poromali na pokopališče na njegov grob in z vzkliki blaženemu Lojzetu na čast prosili Gospoda za naš oratorij in vse udeležence.

Drugi vrhunec dneva pa so bile vodne igre, ki so v tej vročini blažile potne sage animatorjev in osvežile utrujenost otrok.

3. dan oratorija | 30. 6. 2010 | Če smo včerajšnji dan posvetili predvsem spoznavanju duhovnega velikana bl. Lojzeta Grozdeta, smo današnji dan oratorija preživeli na kolesih. Pa ne na dveh, temveč kar na osmih oz. dvanajstih, če ima avtobus zadaj dvojna kolesa! Podali smo se na letošnji oratorijski izlet. Najprej smo obiskali Marijino romarsko pot v Novi Štifti pri Ribnici, kjer smo obhajali sveto mašo in si namesto pridige ogledali tretji del oratorijske zgodbe, župnik Jože pa je nato modro vse skupaj povezal z evangeliem o Marijinem obisku pri teti Elizabeti.

 Vse zmorem v njem, ki mi daje moč. Flp 4,13

Nato pa smo se podali še do Cerkniškega jezera, se popeljali z lojtrnikom malo naokrog, na koncu pa se ustavili v SMC Cerknica, kjer nas je sprejel ravnatelj Milan Kavčnik. Ker v tem centru ne manjka igral, igrišč in sedišč, je vsak našel kaj zase, dokler Mateja ni skuhala hrenovk, ki smo jih strastno pojedli. Tako smo prebili današnjo vročino in napolnili vso praznino, da bomo polni zagona spet nadaljevali reden oratorij pred domačim župniščem, kjer je najlepše.

4. dan oratorija | 1. 7. 2010 | Vroč oratorijski dan smo preživeli večinoma v senci, ki sta ga dodatno popestrila dve štorckli na sosednjem dimniku, kjer si že nekaj dni ogledujeta nov prostor za gnezdenje, še bolj pa se čudita spodaj podečim bitjem, ki se vsake toliko zapodijo za okroglo stvarjo in dvigajo prah vse do njunega možnega doma ... V zgodbi smo spoznali namen in moč medijev, ki kar preveč krojijo naše življenje ali pa smo sami zapadli pasivnemu sledenju vsem mogočim novicam. Vedno sveža in aktualna pa je vesela novica, tista, ki smo jo sprejeli od Jezusa in samo na nas je, ali in kako jo bomo ponesli naprej med prijatelje in sošolce. Tudi danes ni manjkalo popoldanskih iger. Igrali smo nogomet na štiri gole, pa za to ni krivo vroče sonce, ki bi nam kisalo mož-

gane, temveč župnik, ki se spomni vseh mogočih iger, da nam ni dolgčas ...

6. dan oratorija | 3. 7. 2010 | Kako hitro teče čas, smo ugotovili zadnji dan oratorija, ko smo se pripravljali na zaključno prireditev in slovo od letošnjega oratorija. Še zadnja zgodba, kjer Momo spet osvoji svoje prijatelje, zadnja kateheza, zadnja delavnica in zadnja malica. Kot je pri nas že tradicija, smo naročili 20 velikih pic in jih brez naporov in kljub vročini tudi pospravili. Na zaključno prireditev smo povabili tudi starše in pripravili zanimiv program. Najprej smo zaigrali skrajšano zgodbo in tako Momo ter prijatelje predstavili staršem. Sledil je program v stilu Oratorij ima talent, kjer je žirija pokomentirala predstavitve delavnic, vmes pa so se našli tudi kakšni posebni talenti, ki so dodatno podžgali žirijo in publiko k težkemu odločanju, koga poslati v drugi krog. In ob koncu smo še zadnjič zapeli himno ter spustili zastavo. Seveda ne gre brez zahval prav vsem otrokom, pa animatorjem, brez katerih oratorija ne bi bilo ter gospodu župniku, ki je bil ves čas duša letošnjega oratorija. Sicer pa bo leto kmalu naokoli in se spet srečamo. Še natančno 360 dni, 6 ur in 46 sekund ...

*Zaupaj v Gospoda in vztrajaj pri svojem naporu. Sir 11,21

Delavnica Peščena ura

Izmed delavnic smo se lahko vpisali tudi v peščeno uro. Vsak je potreboval dva plastična kozarca. Na dnu smo jih zlepili skupaj. Animator je naredil luknjice in nam dal pravo količino mivke. Na eni stani smo kozarce zlepili in v uro nasuli mivko. Potem smo uro zalepili še na drugi strani. Na koncu smo uro še okrasili. Vsaka ura kaže približno 1 minuto.

Matej Ramovš

Izlet v Cerknico

Tretji dan oratorija smo se z dvema avtobusoma odpravili v Cerknico. Po uri in pol smo se ustavili v Novi Štifti, kjer smo imeli priprave na mašo in tudi mašo. Po maši nam je pater povedal o cerkvi. Nato smo imeli malico. Po malici smo se odpravili na Cerkniško jezero. Okoli jezera smo se peljali z vozovi, vlekla sta ga dva konja. Ko smo naredili krog, smo se odpravili v salezijanski mladinski center v Cerknico. Bili smo dve uri v igralnicah, kjer smo igrali ročni nogomet in biljard. Nato smo imeli še malico in se odpravili proti domu. *Luka Gruden*

Dogajanje na oratoriju

Od 9.00 do 9.30 se zbiramo otroci. Na začetku se oprevamo, dvigamo zastavo in pojemo himno. Potem sledi kratka molitev. Za molitvijo animatorji zaigrajo zgodbo, ki je vsak dan drugačna. Zgodbo Marko obnovi. Potem imamo kateheze. Med odmorom punce igrajo odbojko, fantje pa nogomet. Nato imamo malico. Po malici sledijo delavnice. Ob 14.00 se začnejo velike igre, ki jih imamo na travniku pri Kulturnem domu. Ob 16.00 zaključimo oratorij s spustom zastave. *Ana Krnc*

Kateheze

Vsak dan imamo kateheze. To je kot nekakšen verouk. Kateheza je zelo poučna, saj vedno bolj spoznavamo Jezusa. Animatorji vsakič preberejo nekaj iz Svetega pisma. Veliko se pogovarjamo. Igramo se tudi zanimive igre.

Marko Judež

ŠENTRUPERTSKE FAROVSKE POČITNICE 2018

In Bog je blagoslovil sedmi dan in ga posvetil. 1 Mz 2,3

Kdor veruje v Sina, ima večno življenje. Jn 3,36

✦ *Pojdite po vsem svetu
in oznanite evangelij vsemu stvarstvu. Mr 16,15*

Čas je zaklad

Peter Pučnik

Lepe besede niso mi mar, če niso iz srca.
Pravi prijatelj, ta je res dar, če zate čas ima.

*Naj ne bo ti škoda časa za prijatelje in ples,
naj življenje razigrano pot ustvarja do nebes.*

*Ne s pohlepom, ne z močjo,
ne s prevaro, ne z lažjo.*

Naj srce preprosto bo!

Naglica časa vzbuja nam strah, da vse prepozno bo.
Tudi če nisi zvezda sveta, prijatelj te pozna.

Sredi življenja, sredi sveta nekdo živi s teboj.
On je prijatelj, rad te ima, življenje zate da.

Poslanica animatorjem

Spoštovane animatorke, animatorji! Saj se spomnite trenutka, ko ste hoteli še koga nagovoriti za pomoč pri oratoriju. »Ko bi le utegnili!« je bolj kot odgovor slišati vzdihovanje. Ob tem se tudi sami vprašamo, ali si je za to res vredno vzeti čas.

Toliko dogajanja je okrog nas, da se nam včasih zdi, da je odklop še najboljša rešitev. Obsedeti pred računalnikom ali televizijo je izbira, ki pogosto reši te težave. Z daljincem v roki si preganjamo dolgčas in pozabljamo na vse zamujeno v življenju. Udobno nameščen in počasi zamaščen dopuščam, da gre življenje v

najbolj premišljenih in prefinjenih oblikah mimo mene. Postajamo opazovalci, nergači, sem ter tja izbirčiči, spet nevoščljivci, privoščljivci, pogosto naveličanci, če ne osamljenci. Sem ter tja pošljemo kakšno sporočilo, se priklopimo na to ali ono mrežo, skačemo od te do one oddaje. Vsak ima svoj žanr in za vsakogar se kaj najde, le da vedno pogosteje menjamo kanale, strani. Vse lepo od daleč in brez prave zavesti, da me bo prej ali slej preplaval občutek, kako to le ni tisto pravo življenje, po katerem hrepenim. In

potem pišejo znanstvene razprave, raziskave, ugotovitve o generaciji, ki živi v virtualnem svetu; o generaciji, ki je brez domišljije, brez socialnih veščin in brez prihodnosti. Le ugotovitve brez rešitve.

Če pogledam animatorje, s katerimi sem delal, jih sedaj srečujem tu, na Kodeljevem in verjamem, da bi jih tudi drugod po oratorijih, bi z lahkoto ovrigel vse te znanstvene ugotovitve o sodobnem mladostniku. Animator utegne, si vzame čas, je sposoben pozabiti na njemu najljubšo oddajo, ker ne more pozabiti na otroke, s katerimi je pripravljen izgubiti živce, da bi

jim vsaj malo pričaral veselje do življenja. Momo še živi in z njim svet domišljije. Čas se ni ustavil samo v zgodbi, s katero boste vzgajali to leto; čas se ustavi tudi na vašem dvorišču.

Pogosto rečemo, da se je kje ustavil čas, ko mislimo na zastarelost. Stari ljudje se vprašujejo, kaj je z današnjim svetom. Včasih so hodili peš, pisali s peresi, nosili sporočila na pošto, obdelovali polja z rokami in premagali ogromne razdalje, da so obiskali prijatelje, in še jim je ostajal čas za kratek klepet z

neznancem. Danes se nam vsem mudi. Bodite starokopitni, ker boste le tako pred časom. Oratorijsko dvorišče je najboljšo zdravilo za nevrotičen in z urniki obseden svet. Med igro ne animirate le otrok, ampak razvnete dolgočasnega potrošnika. V vaši igri pokajo okovi tržnih zakonitosti. Z zapravljanjem časa na razigranem dvorišču praznite trgovine in

razblinjate učinke reklamnih sporočil. Človeka vračate k človeku in nič več ne bo otrok le potencialni kupec.

Ko je sv. Janez Bosko v starosti opazoval svoje 'animatorje' po oratorijih, ni videl šole, kapele, delavnice. Videl je dvorišče. Prepričan je bil, da le tam lahko živi njegov ideal mladosti in življenja. V šoli, delavnici, kapeli imamo urnike, pravila, red, ki določajo, kako in kaj moramo storiti. Vse to je nujnost življenja, resnost dela in pot do odgovornosti. A za vsem tem se lahko skrijemo. Na dvorišču je spontanost, je človek tak, kot je. Zmrazilo ga je, ko je videl, da mladi ne zmorejo več prave sproščenosti. Vzgojitelj Janez Bosko ugotovi, da so animatorji, njegovi nasledniki, krivi, da ni več v njegovem oratoriju veselja, igre, sproščenosti. Gotovo so imeli veliko dela in ob tem so se sem ter tja celo spomnili, da

bi šli med mlade, ampak to je bilo narejeno, pod pritiskom, brez pravega veselja. Animator mora biti duša dvorišča. Predvsem pa mora tam živeti on sam, kot Momo v letošnji zgodbi, kot Janez Bosko sredi svojih fantov.

Momo, mala deklica, je znala poslušati, si je vzela čas, ker je verjela v vsak trenutek življenja. Da preženemo sivino sodobnega sveta, da izže-

nemo dolgčas in razodenemo svetu Odršenika, se odpravljamo na njeno pot. Ne imejte občutka, da na dvorišču zapravljate čas, tam ste edino pravo zdravilo človeštva. Kje so še danes taki, ki bi z radostjo podarili svoj čas? Vaša zastonska podaritev otrokom odpira v preračunljivem trgu globaliziranega sveta najbolj dobičkonosne delnice: veselje do življenja. Ko se bodo na vas obešali otroci, vam iz ust pili besede, vas občudovali pri raznih spretnostih, vas jezili s svojo razigranostjo in neukročenostjo, spravljali ob živce z razvajenostjo, morili s svojimi vprašanji, se veselile, ker ste za nekoga postali človek in po tem človeku se edino lahko učloveči Beseda življenja. Vsak izmed vas bo tako molitev na dvorišču dolgočasnega sveta!

Janez Vodičar, SDB

Nove poti na Uskovnici

Pred vročinskim valom smo se od 12. do 17. julija umaknili na Uskovnico, kjer smo skupaj preživljali prijetne trenutke. Letos smo bili zelo aktivni, saj nas je spremljalo čudovito vreme. Osvojili smo Veliki Draški vrh (2243 m).

V Bohinj smo se odpravili po novi poti in vmes občudovali slap Mostnico. V Bohinjskem jezeru smo se pošteno osvežili. Obiskali pa smo tudi zanimivo planino Zajamniki. Večere pa smo popestrili s kartanjem, nogometom in občudovanjem nočnega neba.

 Veselite se v Gospodu. Flp 4,4

Dvakrat mokri Ankaran

Tudi letos smo se od 26. do 31. julija z družinami odpravili v Ankaran. Vseh nas je bilo 52. Počitniške dni smo preživljali med kopanjem, sončenjem, kartanjem, skakanjem v vodo in drugimi vragolijami. En večer nas je presenetilo tudi neurje in naslednji dan smo imeli prisilni »dopust«, nato pa nas je zopet ogrela prijetno sonce.

Vse se je začelo med dvema stolpoma znamenite Sagrade Familie v Barceloni ...

Domače, z dežele ...

Vedno nas je bilo od 14 do 15, odvisno od ...

Sveža španska *sangria* limonada

Od 16. do 21. avgusta smo se animatorji salezijanskih župnij in SMC-jev podali na skupni izlet do Španije. Največja skupina smo bili Šentrupertčani, poleg nas pa so bili še mladi iz Veržeja, Maribora, Celja, Sevnice, Kodeljevega, Ankarana in Podgorice v Črni Gori. Skupaj nas je bilo kar 75. Občutili smo vroč utrip katalonskega glavnega mesta, a nas je ohladil tudi dež, najbolj pa smo se povezali med seboj in z Bogom pri odlično pripravljnih svetih mašah.

Začelo se je dokumentiranje, fotografiranje ...

Veseli večer v glasbenih ritmih ...

... in zanimivih interpretacijah besedil ...

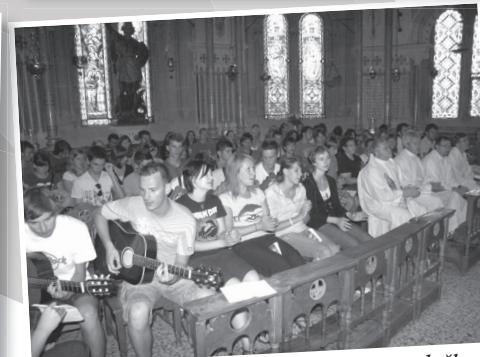
Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. Mr 12,31

V akvariju smo ujeli Nema ...

Ata pes, mama pes ... to so morski psi ...

Konkurenca slavnim montserratskim dečkom

Slovenski evharistični kongres

Nekoga spomladanskega večera me je poklical gospod župnik Jože in me vprašal, če sem pripravljen sodelovati na Slovenskem evharističnem kongresu (SEK) v procesiji, ko bodo na oltar nesli relikvije blaženega mučenca Alojzija Grozdeta. Nekaj časa sem premišljeval, za mnenje sem vprašal še mamo in mami, a sta mi odgovorili, da se moram odločiti sam. Ker sem vedel, da bo to zelo svečan dogodek, sem se odločil, da svoj delež k svečanosti prispevam tudi sam.

In že je bila tukaj nedelja, 13. junija, leta Gospodovega 2010. Z Majo, ki je tudi sodelovala pri procesiji, in s Suhijem, ki je bil najin »uradni« voznik, smo se v Celje odpravili že zgodaj zjutraj. Po šentrupertski dolinici se je valila megla, ko pa smo prišli malo naprej od Cirnika, so nas objeli sončni žarki, ki so napovedovali lepo, vroče, sončno vreme. Med potjo smo poslušali Radio Ognjišče, ki je romarje in vernike pripravljal na dogodek, na katerega se je slovenska Cerkev pripravljala že dve leti. Kmalu so minili oviniki in na obzorju smo uzrli Celje.

Trema je naraščala, saj nisem vedel, kaj lahko pričakujem. Poiskali smo vhod na stadion, kjer smo bili dogovorjeni z neznanim Juretom. Poiskali smo naše sedeže, nato pa so sledile vaje. Vsem je bilo na hitro povedano, kako naj bi stvar potekala, nato pa smo še šli skozi celotno procesijo.

Čas našega »nastopa« se je hitro bližal. Pred tem smo še »varovali« relikvije pred fotografi in ljudmi. Kaj hitro bi se lahko zgodilo, da bi kateri od fotografov v želji po čim boljši fotografiji odprl posodo z relikvijo. Počutil sem se kar slovesno, ko je bilo na dosegu mojega očesa toliko ljudi, toliko fotografskih objektivov in toliko kamer. Vedno pa sem se ustrašil daljinske kamere, ki je nekajkrat prišla iznad moje glave povsem tiho in se ustavila le nekaj centimetrov stran od mojega obraza.

In prišel je čas, ko smo se postavili tako, kot smo vadili pri vaji. Še nekaj gromozansko dolgih trenutkov nas je ločilo od začetka procesije. Ko se je postulator Igor Luzar približeval koncu življenjepisa Alojzija Grozdeta, se je moj srčni utrip povečal.

Začeli smo s procesijo. Stopali smo počasi in slovesno. Za vsak korak sem dvakrat preveril, da stopam na trdna tla, saj koraki v prazno in kakšne napake niso bile v načrtu. Kmalu smo prispeli do kardinala, se mu poklonili, on se je poklonil relikviji in slednjo odnesli na pripravljeno mesto ob oltarju.

S tem se je naše sodelovanje na Slovenskem evharističnem kongresu »uradno« končalo. Čeprav je trajalo samo nekaj minut, je bilo zelo slovesno in vesel sem, da sem sodeloval pri tako pomembni stvari.

Sedaj bom lahko tudi jaz svojim vnukinjam in vnukom pripovedoval v stilu: »Ko sem bil pa jaz mlad ...« Nadaljevanje pa že poznate. ☺

Aljaž Škrjanec

Foto: J. Senik

V nedeljo, 13. junija, me je doletela res posebna čast: sodelovala sem pri beatifikaciji Lojzeta Grozdeta. Nekaj mesecev pred tem me je pri mladinskem verouku gospod župnik vprašal, če bi bila pripravljena sodelovati pri Slovenskem evharističnem kongresu. Seveda sem takoj privolila, kljub temu, da nisem imela pojma, kaj to sploh je. Iz svojega skromnega znanja sem že vedela, da je kongres shod ljudi oz. zborovanje ljudi s podobnimi interesi. Da pa bo to tako slovesno, kot je bilo, se mi še sanjalo ni. Bolj ko se je bližal 13. junij, bolj se je govorilo o SEK-u in Lojzetu Grozdetu. Tudi v šoli smo eno uro zgodovine posvetili Grozdetu in SEK-u.

V Celju smo bili deležni posebnega sprejema. Mimo množice ljudi, ki je čakala pred vhodom na stadion, smo prišli do prvih vrst, rezerviranih samo za nas, ki smo sodelovali pri slovesnosti. Pred začetkom smo imeli priprave, da smo na samem dogodku vedeli, kam stopiti in kako se obnašati.

Ko so se ljudje kot reka vili na stadion, sva z Aljažem stala tudi na »častni straži«, ob Grozdetovih relikvijah. Zraven tega je sodilo tudi zelo pogosto fotografiranje, ki sva ga bila deležna. Na trenutke res nisem vedela, ali naj poziram fotografom ali naj bom resna, ker stojim ob relikvijah in pazim na njih. Ob začetku maše je potekala beatifikacija, kjer smo sodelujoči opravili svojo dolžnost. Na oder smo prinesli Grozdetove relikvije. Pri tem je papežev legat kardinal Tarcisio Bertone slovesno razglasil Lojzeta Grozdeta za blaženega. V nadaljevanju je potekala sveta maša. Kakšni so bili občutki, vedo le tisti, ki so se udeležili kongresa – kako je to, ko 32.000 glava množica skupaj poje in odgovarja na mašnikove besede.

Kot je zapisal bl. Anton Martin Slomšek, je Evharistija resnično »sonce Božje službe, jedro naše vere, srce pobožnosti, živi vir svetosti in vsaka pomoč za dušo in telo«.

Mislím, da si bom tako evharistični kongres kot beatifikacijo zapomnila za vedno. A ne smemo pozabiti, da imamo Slovenci še veliko svetniških kandidatov, ki čakajo, da jih »pokličemo« med svetnike.

Maja Žibert

Vzkliki k blaženemu Alojziju Grozdetu

Gospod, usmili se.
Kristus, usmili se.
Gospod, usmili se.
Kristus, sliši nas.
Kristus, usliši nas.

Bog Oče nebeški, *usmili se nas.*
Bog Sin, Odrešenik sveta
Bog Sveti Duh
Sveta Trojica, en sam Bog

Alojzij, otrok dolenske zemlje,
prosi za nas.
Alojzij, sin slovenske matere
Alojzij, blaženi vesoljne Cerkve

Alojzij, beli cvet mladosti
Alojzij, modri cvet zvestobe
Alojzij, rdeči cvet mučeništva
Alojzij, pričevalec našega časa
Alojzij, priprošnjik v trpljenju
Alojzij, čudoviti sad Evharistije

Alojzij, goreč v veri
Alojzij, trden v upanju
Alojzij, velik v ljubezni

Alojzij, odločen v odpovedi
Alojzij, velikodušen v solidarnosti
Alojzij, dosleden v odpuščanju

Alojzij, vitez Brezmadežne
Alojzij, čistilec Svete Trojice
Alojzij, apostol Evharistije
Alojzij, zavetnik mladine
Alojzij, priprošnjik zavrženih
Alojzij, zgled živetelega krščanstva

Alojzij, v žaru Evharistije
Alojzij, v soncu Evharistije
Alojzij, v srcu Evharistije

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
prizanesi nam, o Gospod.
Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
usliši nas, o Gospod.
Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
usmili se nas.

V Gospodovih očeh
je dragocena
smrt njegovih svetih.

Molimo.
Nebeški Oče, sprejmi
z življenjsko daritvijo
tudi priprošnjo mučenca
Alojzija Grozdetu. Izprosi
naj nam milost, da bomo
pogumni in dosledni v svojem
življenjskem krščanstvu. Mladim
naj bo njegovo življenje navdih
za iskanje pravih idealov. Kri
slovenskih mučencev naj postane
seme za naš narod, za duhovno in
moralno prenavo, za odpuščanje,
spravo in slogu.
Po Kristusu, našem Gospodu.
Amen.

